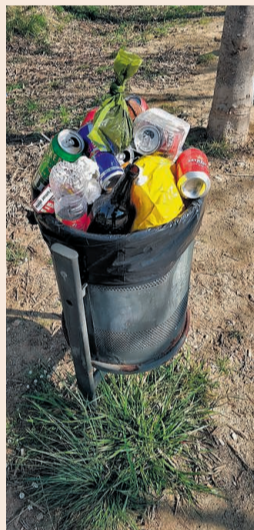

EDITORIAL

Quim Torra proposa entrar amb tota l'artilleria a la taula del diàleg

Després dels estira-i-arroña dels darrers dies sobre la data per celebrar la taula del diàleg entre el govern espanyol i el català, finalment, ahir, el president de l'executiu central, Pedro Sánchez, acceptava la proposta de reunir-se el 26 de febrer proposada per Quim Torra. Sembla, però, que la primera trobada podria estar condemnada al fracàs si Torra insisteix en posar tota l'artilleria damunt la taula en el primer encontre. I és que, ahir, Sánchez suggeria començar a parlar de les qüestions que puguin portar a un acord de manera fàcil i «no anar ja buscant les conclusions»; un plantejament raonable a l'hora d'abordar qualsevol negociació que s'hagi de mantenir en el temps fins a arribar a l'acord. Però, per la seva banda, Torra, proposava, entre d'altres, debatre sobre el dret a l'autodeterminació, l'amnistia i la proposta d'un mediador, i reconèixer la presó i l'«exili» com a parts implicades en el conflicte. En definitiva, Quim Torra proposa començar l'àpat amb un primer plat, un entrant, d'ingredients de difícil digestió i que dificultaran la marxa del segon. Si bé és cert que les condicions i les demandes del govern català són conegudes per ambdues parts, Quim Torra haurà de baixar pistonada si vol posar-ho fàcil a l'altra part a l'hora de justificar el manteniment de la taula.

+ CONFIDENCIAL

La neteja del parc de la Muntanyeta

Un veí de Sant Pere i Sant Pau, Raúl Romero, denunciava ahir a través de Facebook el fet que una paperera del parc de la Muntanyeta duia cinc dies amb «la mateixa brossa» plena a vessar. Altres veïns s'afegien a la demanda de més neteja destacant que «en tot el parc només hi ha tres papereres» i que la brigada de neteja no recull les incidències comunicades a l'Ajuntament. Sigui com sigui, la neteja en aquest espai sembla una preocupació dels veïns que cal atendre.

TRIBUNA

Centre Jujol+COAC+territori

JOSEP MARIA BUQUERAS BACH

Al Col·legi d'Arquitectes de Barcelona (COAC) es va celebrar, a l'inici de l'estiu, l'exposició *Jujol i el dibuix*, amb 60 dibuixos, un bon nombre dels quals surten per primer lloc a la llum pública, que valoren l'excel·lència arquitectònica i artística de l'arquitecte tarragoní. Entre les obres exposades destaquen dos projectes que permeten conèixer tot el procés creatiu de Jujol: 1. La Casa Planells (Diagonal/Sicília), un edifici d'habitatges (1924) i 2. El Cambril de l'Església de l'expares Carmelites de Tarragona (1918-1919), fet que permet veure com era al complet, ja que actualment només es conserva la part exterior. Ara aquesta mostra, que és part dels fons dipositats a la seu de l'Arxiu Històric del COAC, que té dos milions de peces originals, conjuntament amb l'Arxiu Jujol dels Pallaresos, es pot veure al COAC de Tarragona fins al 17 d'abril.

L'exposició és una reflexió sobre la personalitat de Jujol com a dibuixant, amb quatre arguments: 1. El dibuix com a procés d'aprenentatge, correspon a la seva època d'estudiant; 2. El dibuix del paisatge del Camp de Tarragona com a punt de partida, dibuixar quartilles que anava fent quan passejava pel riu Francolí o el Pont del Diable, Altafulla, Coma-ruga; 3. El dibuix casual o distret, que resulta molt difícil de classificar i 4. El dibuix com a procés de projecte. Roger Subirà, comissari de l'exposició, vol anar a la recerca del que és inèdit, del desconegut. Jujol era un dibuixant extraordinàriament dotat i que cap dels seus estudiosos obvia. Les seves formes pictòriques, el seu traç, és característic i únic, i és present tant en els seus dibuixos com en les decoracions que omplen la seva obra construïda, sobretot en els paraments verticals de moltes ermites, sent la de Mas Carreras a Roda de Berà quelcom increïble.

Jujol contextualitza les seves obres sempre amb el territori d'una manera contundent, tracta al Camp de Tarragona amb una natura-

litat, una familiaritat, com mai ho ha fet ningú. Aquest territorium tarraconense, és un gran pla en forma de semicercler, limitat a banda i banda per les muntanyes (serres de l'Argentera, de Colldejou i de Llaberia; les muntanyes de Prades i la serra Miramar, el Montagut i el Montmell) i la mar. Jujol entén que el Camp es construeix a partir dels materials que es troben a terra. A Vistabella el material és la pedra de marge, el residu de llaurar el camp, que construeix el mur i després la corona; també tenim pintat a la paret un àngel que sembla beneir el fruit de la terra i a escala gegant espigues de blat i parres d'on pengen manats

L'arquitectura de Jujol és com la 'Gesamtkunstwerk' alemanya, és a dir

de raïm entortolligats amb uns moixons. A Can Bofarull dels Pallaresos també trobem aquestes pedres seques de marge, coronant la cimera de la casa pairal o els arcs del safareig, però també trobem un material de rebuig que es troba a terra: trossos trencats de rajola o de plats o, fins i tot, algun potet petit de perfum trencat a àdhuc un porró, que revesteixen la base de l'àngel custodi.

L'arquitectura de Jujol és com la *Gesamtkunstwerk* alemanya, és a dir, una «obra d'art total», «obra d'art ideal», «obra d'art universal», «síntesi de les arts», «obra d'art integral», «forma d'art que ho abasta tot» o «obra d'art total», en fi és una obra d'art que utilitza totes o moltes formes d'art.

El seu esperit creatiu recorre tots els aspectes i detalls, tant en la seva concepció, com també, i especialment, en la seva execució material. La interdependència i solidaritat entre les arts és hereva del modernisme, fructífer període en què una llarga nòmina d'artistes desdibuixen les fronteres entre les arts. A diferència de la manera de treballs de bona part d'aquests artistes, Jujol no s'imposa límits ni en la manera d'interpretar ni les formes ni pel que fa a la seva tècnica: projecta, imagina, però a la vegada actua manipulant personalment els objectes.

En alguns dels seus treballs no hi ha cap

disseny previ i moltes de les seves creacions són fruit d'una transmissió directa a l'artesà, això quan no és ell qui executa directament, amb les seves pròpies mans els treballs.

Jujol no era, com Gaudí l'arquitecte de les grans fortunes, sinó, més bé, dels «*quiero y no puedo*». En Can Negre va tardar quinze anys a reinventar arquitectònicament una vella masia, perquè les obres es finançaven amb els beneficis de les collites vitivinícoles de Pere Negre. El mateix passava en altres projectes del Camp de Tarragona, que a mesura que les collites eren bones, les propietats agrícoles s'anaven construint.

Jujol dibuixava distret, de forma automàtica en un paper qualsevol

Jujol dibuixava distret, de forma automàtica en un paper qualsevol, d'un diari per exemple, amb gargots o dibuixos aleatoris, qualsevol superfície podia rebre la seva singular personalitat creativa, sense cap plantejament previ, actuava com els *graffiters*. Els edificis jujolians són llenços on desplegar la seva creativitat incontinent i qualsevol material està a punt per ser esculpí, desgastat, retorçat... I aquesta mateixa actitud és la que aplica als seus dibuixos.

No puc acabar d'informar de les manifestacions que totes les autoritats competents existents, Elsa Ibar (Generalitat), Diputació, Pau Ricomà (Ajuntament) i el COAC (Assumpció Puig+Joan Tous, van anunciar respecte al Centre Jujol: ja el tenim en estat embrionari. Joan Tous: «Estem encaparrats a poder gaudir d'un centre on hi hagi l'arxiu... I el Col·legi espera una notícia positiva». Josep Maria Jujol, Jr.: «Seria interessant no tenir aquesta exposició, sinó que hi hagués d'una forma permanent l'arxiu Jujol». Pau Ricomà: «Hi ha molta voluntat de fer-ho. Tarragona ha de tenir un centre... I el tindrà». Esperem, doncs, que d'una vegada per totes, en aquesta legislatura 2019-2023, aquest projecte de ciutat sigui una realitat. Un Centre de referència per tot el llegat jujolià que tenim al territori i també promoure, a la vegada, tot el modernisme del Camp de Tarragona.

diari
més
TARRAGONA
REUS
COSTA DAURADA

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Directora: Sílvia Jiménez.
[redaccio@mestarragona.com]

Redacció: Carles Gosálbez, Vicente Izquierdo i Mònica Pérez.

Cap de publicitat:
Contxi Joan

Especials: Anna Ferran.

Disseny editorial:
Carles Magrané

Tancament: Mario López.

Cap de distribució:
Jaume Cañada

Fotografia: Olívia Molet i Gerard Martí.

Edició de publicitat: Sara Sorando.

Distribució: Marta López.

Administració: Núria Clos.

Publicitat: Maria Mollada, Mercè Ripoll i Jordi Font.

[publicitat@mestarragona.com]

Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos.
43005 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 23 68 83

C/Llovera, 18 - 1r, 1a.
43201 REUS
977 32 78 43 Fax 977 59 07 47

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

CARTA DOMINICAL

Convocatòria

JOAN PLANELLAS
Arquebisbe de Tarragona

Benvolguts, Dimecres vinent comença el temps de Quaresma. Essent dia feiner, passa desapercebut per a molts. Convé, però, que, si no el dimecres, el diumenge següent, posem atenció a la invitació de l'Església a entrar en aquest temps fort de conversió, amb vista a celebrar la Pasqua.

La Quaresma no s'ha mistificat com altres celebracions cristianes. És natural, ja que es tracta d'un temps de conversió que demana austeritat i penitència, i d'això tot-hom instinctivament en fuig. Però, ha succeït que, en la forta davallada de les pràctiques religioses, la Quaresma ha quedat durament afectada pel que fa als costums tradicionals que creaven un ambient propici. Aquí sí que no podem repartir culpes. La Quaresma no ens l'ha presa ningú. En tot cas, som nosal-

tres, els cristians, els qui hem afeblit l'esforç de conversió. Hem de ser, doncs, nosaltres els qui hem de recuperar el temps d'esperit i l'interès per la persona de Jesús. Només per aquest camí veurem clara la necessitat de conversió i de purificació.

El papa Francesc, precisament, en el missatge quaresmal d'enguany, ens invita a viure la nostra adhesió a l'Evangeli a través d'aquella petició de conversió i de reconciliació que sant Pau adreça als cristians de Corint, quan els diu: «Us ho demanem en nom de Crist: deixeu-vos reconciliar amb Déu!» (2Co 5,20). La Quaresma és el temps propici per a reconciliar-nos amb Déu que, en el fons, vol dir reconciliar-nos amb nosaltres mateixos. Es tracta d'una experiència de misericòrdia en la nostra pròpia vida. Aquesta experiència, afirma el Papa, «és possible tan sols per mitjà d'un «cara a cara» amb el Senyor crucificat i ressuscitat, «que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20). Un diàleg de cor a cor, d'amic a amic. Per aquest motiu, la pregària és tan important en el temps quaresmal. Més que un deure, ens mostra la necessitat de correspondre a l'amor de Déu,

que sempre ens precedeix i ens sosté.»

Jesús mort i ressuscitat, centre de les celebracions pasquals, revela el valor de la persona humana i l'estima que li professa. L'escolta de la Paraula de Déu, que intensificarem durant la Quaresma, no pot deixar-nos indiferents davant els pobres, els quals Déu acull amb preferència. D'aquí que, en el missatge esmentat del Papa, es recorda «als homes i dones de bona voluntat el deure de compartir els seus béns amb els més necessitats per mitjà de l'almoïna com a forma de participació personal en la construcció d'un món més just».

Finalment, l'altra pràctica pròpia de la Quaresma és el dejuni. Quan Jesús reclama que nosaltres hem de jejunar o d'abstenir-nos de quelcom sense que es noti o sense que ho sàpigui la gent (Mt 6,16-18), no ens està proposant cap altra cosa que no sigui la de fer del nostre dejuni i de les nostres abstinències un treball interior, un exercici d'autocontrol.

Benvolguts, comencem aquest camí de conversió, avancem cap a la Pasqua, cap a l'autèntica santedat.